

ฟิลิปปินส์

P h i l i p p i n e s

ประวัติศาสตร์ และตำนาน

ชาวฟิลิปปินส์มีเรื่องเล่าขานถึงการกำเนิดแผ่นดินที่พวกเขาอยู่อาศัยด้วยกันหลากหลายเรื่องราว เช่นตำนานที่ว่าแต่เดิมพื้นที่บริเวณนี้มีแต่ท้องน้ำเว้งว่าง ต่อมาเมื่อนกเจ้าเล่ห์ตัวหนึ่งอยากให้มีแผ่นดินเกิดขึ้นจึงไปยุแหย่ท้องฟ้ากับทะเลให้ผิผิวจนทะเลาะกันดุเดือดถึงขั้นลงมือลงไม้ขว้างปาก้อนหินและเกาะแก่งเข้าใส่กัน ในที่สุดทะเลยอมแพ้ ก้อนหินและเกาะแก่งต่างๆ กลายเป็นหมู่เกาะฟิลิปปินส์

เรื่องเล่าของคนโบราณอาจเป็นความพยายามเข้าใจสภาพภูมิประเทศที่ตัวเองอยู่อาศัย ซึ่งประกอบด้วยหมู่เกาะน้อยใหญ่นับรวมได้ถึง 7,107 เกาะ ส่วนมากมักเป็นเกาะขนาดเล็กไม่มีผู้คนอาศัย มีเพียงเกาะใหญ่ 11 อันดับแรกเท่านั้นที่มีคนอยู่ กินเนื้อที่ร้อยละ 94 หรือเกือบทั้งหมดของประเทศ เกาะขนาดใหญ่ที่สุดอยู่ตอนเหนือสุดชื่อเกาะลูซอน มีพื้นที่ถึง 1 ใน 3 ของประเทศฟิลิปปินส์ทั้งหมด

ในทางธรณีวิทยา เหตุที่สภาพภูมิประเทศของฟิลิปปินส์เต็มไปด้วยเกาะแก่ง เนื่องจากการสั่นสะเทือนครั้งแล้วครั้งเล่าของเปลือกโลกบริเวณนี้ ส่งผลให้เกิดความปั่นป่วนอย่างรุนแรงทั้งบนและใต้พื้นดินรวมไปถึงพื้นมหาสมุทร ลาวาปริมาณมหาศาลจากส่วนลึกของโลกจึงถูกพ่นออกมาพร้อมแรงระเบิดอันทรงพลังของภูเขาไฟกว่า 200 ลูกในหมู่เกาะ กล่าวได้ว่าฟิลิปปินส์เป็นประเทศที่เต็มไปด้วยภูเขาไฟคุกรุ่น จึงมีชาวภูเขาไฟระเบิดปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยครั้ง

นอกจากนี้ เกาะทุกเกาะของฟิลิปปินส์ยังมีแนวโน้มที่จะเกิดแผ่นดินไหวอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้จนถึงทุกวันนี้ภูมิประเทศของฟิลิปปินส์ก็ยังคงผันแปรไม่หยุดหย่อน แม้ไม่รุนแรงเหมือนเมื่อสองร้อยล้านปีก่อนก็ตาม

● การตั้งถิ่นฐานยุคแรก

ตั้งแต่อดีต บริเวณที่เป็นประเทศฟิลิปปินส์ปัจจุบันนับว่ามีความสัมพันธ์กับพื้นที่อื่นของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้น้อยมาก เนื่องจากเป็นเกาะอยู่ห่างไกล เมื่อมีชนเผ่าต่างๆ ททยอยอพยพเข้ามาอยู่ในแต่ละเกาะจึงมีวัฒนธรรมแตกต่างกันไม่ได้รวมตัวเป็นกลุ่มก้อนชัดเจน

นักโบราณคดีสำรวจพบเครื่องมือหินในหลุมฟอสซิลช้าง แรด และควาย ในหุบเขาบนเกาะลูซอน แสดงให้เห็นว่ามนุษย์เริ่มตั้งถิ่นฐาน

ฟิลิปปินส์มีภูมิประเทศเป็นเกาะซึ่งเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งของการพัฒนาประเทศ

ชายหาดบนเกาะมินดาเนา

บริเวณนั้นตั้งแต่ยุคหินเก่า ราว 40,000 ปีก่อนหน้ามาแล้ว ต่อมาเมื่อถึงยุคหินใหม่ก็พัฒนาเป็นการเพาะปลูกและเลี้ยงสัตว์

ช่วง 5,000-3,000 ปีก่อนคริสตกาล ชนเผ่าอินโดนีเซียซึ่งมีเชื้อสายมองโกลอยด์และคอเคซอยด์เดินทางอพยพทางเรือเข้ามายังพื้นที่แถบนี้แล้วทำการเพาะปลูก โดยเฉพาะการทำนาแบบขั้นบันไดบนพื้นที่ไหล่เขาของชนเผ่าบอนต็อก (Bontoc) และอีฟูเกา (Ifugao)

กลุ่มต่อมาที่อพยพเข้าสู่ฟิลิปปินส์คือ มาเลย์ ซึ่งเข้ามาพร้อมวัฒนธรรมอิสลาม คนเหล่านี้รวมกลุ่มกันและรักษาเอกลักษณ์ของตนได้อย่างเข้มแข็ง

นอกจากนี้ ฟิลิปปินส์ยังมีการติดต่อค้าขายกับชาวอินเดียในอาณาจักรศรีวิชัยและมัชปาหิต ทำให้ได้รับอิทธิพลการแต่งกายอย่างการนุ่งโจร่งและมีผ้าโพกหัว ขณะที่การขุดพบเรือโบราณ เครื่องประดับ

ทองคำ รวมถึงงานโลหะที่เมืองนุตวนบนเกาะมินดาเนา บ่งบอกว่า มนุษย์ยุคต้นในฟิลิปปินส์ทำการค้าทางทะเลมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 10 เป็นอย่างน้อย หลักฐานที่พบในปาลาวันยืนยันถึงการค้าอันเฟื่องฟูกับ ราชวงศ์ซ่งของจีน ชาวจีนมีการติดต่อค้าขายและแต่งงานกับชาว ฟิลิปปินส์ รวมทั้งสืบทอดสายเลือดการค้าจนกลายเป็นกลุ่มที่ทรงอิทธิพล ทางเศรษฐกิจในฟิลิปปินส์จนถึงปัจจุบัน

สภาพภูมิประเทศของฟิลิปปินส์ที่เป็นเกาะแก่งจำนวนมาก ทั้งยังมีภูเขาไฟและแผ่นดินไหวเกิดขึ้นตลอดปี นับว่าเป็นอุปสรรคต่อการ พัฒนาประเทศ นอกจากนี้ยังเป็นตัวแบ่งแยกให้ภาษาและวัฒนธรรม ของบรรดาชนเผ่าที่มีอยู่ไม่น้อยกว่า 100 เผ่า แตกต่างกันไป

ฟิลิปปินส์มีชนเผ่าไม่น้อยกว่า 100 เผ่า แตกต่างกันไป

ค้าเครื่องเทศ - ล่าอาณานิคม

โลกตะวันตกรู้จักเครื่องเทศมาตั้งแต่ก่อนคริสตกาล โดยรับเอาวัฒนธรรมการปรุงอาหารให้รสเผ็ดร้อนและมีกลิ่นหอมจูนมาจากอินเดีย แต่เครื่องเทศเป็นพืชพันธุ์ที่เติบโตในเขตร้อนชื้นไม่สามารถปลูกในยุโรปได้ จึงมีการออกเสาะหาเครื่องเทศจากดินแดนที่ไกลออกไป

หลายร้อยปีต่อมา ธุรกิจค้าเครื่องเทศเติบโตอย่างต่อเนื่องเพื่อตอบสนองความต้องการในการปรุงและถนอมอาหารของชาวยุโรป จนเมื่อคริสต์ศตวรรษที่ 15 ชาวโปรตุเกสซึ่งชำนาญด้านการเดินเรือทะเลก็เป็นชาวตะวันตกชาติแรกที่ดันดันมาจนถึงเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แล้วยึดครองเกาะโมลุกกะหรือหมู่เกาะเครื่องเทศซึ่งอยู่ในพื้นที่อินโดนีเซียเอาไว้ได้

โปรตุเกสผูกขาดการค้าเครื่องเทศในเส้นทางนี้เป็นเวลาร้อยกว่าปี ทำให้บริษัทสัญชาติโปรตุเกสร่ำรวยมหาศาล ต่อมาสเปนพัฒนาทักษะการเดินเรือจนฝ่าคลื่นลมมาถึงฟิลิปปินส์และเข้ายึดครอง ถือว่าได้ทั้งแหล่งวัตถุดิบสำคัญและยังได้ควบคุมเส้นทางเดินเรือไปพร้อมกัน ส่วนผู้บริโภคนั้นก็ได้ประโยชน์เพราะการแข่งขันกันทำให้เครื่องเทศราคาถูกลง

การค้าเครื่องเทศเมื่อ 400 ปีก่อน เป็นการค้าขายทางทะเลที่ต้องเดินทางไกลนับหมื่นกิโลเมตร ใช้เวลารอนแรมนานเป็นเดือนเป็นปี มีนโยบายแห่งชาติสนับสนุนและยังเป็นการค้าที่พ่วงมากับการล่าอาณานิคม การเผยแพร่ศาสนาคริสต์ รวมทั้งการแสวงประโยชน์จากแรงงานราคาถูกไปพร้อมกัน

● ฟิลิปปีนส์ภายใต้การปกครองของสเปน

ผู้คนในฟิลิปปินส์ เดิมดำรงชีพแบบชนเผ่าอยู่อาศัยกันอย่างกระจัดกระจายและทำมาหากินกันตามเกาะแก่งต่างๆ ภูเขาไฟ และมีผู้นำคือ หัวหน้าเผ่า โดยมีรูปแบบการปกครองที่พัฒนาสูงสุดเพียงแค่ระดับหมู่บ้านที่เรียกว่า บารังไก (Barangay) แต่ยังไม่ทันที่จะสร้างอารยธรรมเป็นของตนเอง ก็ต้องเผชิญกับมหาอำนาจจากซีกโลกตะวันตก เนื่องจากเป็นแผ่นดินที่มีเครื่องเทศอุดมสมบูรณ์ไม่ว่าจะเป็นพริกไทยดำ อบเชย กานพลู ลูกจันทน์เทศ เกลือ ฯลฯ

สเปนต้องการมีส่วนร่วมในการค้าเครื่องเทศ จึงส่งคณะสำรวจดินแดนไปทางมหาสมุทรแปซิฟิกตะวันตก ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1542 นักสำรวจชื่อ รูจี โลเปซ เดอ วิลลาโลบอส พร้อมด้วยเรือ 5 ลำ และลูกเรืออีก 350 คน ได้ออกเดินเรือไปสำรวจแถบหมู่เกาะ การสำรวจไม่ประสบผลสำเร็จมากนัก แต่วิลลาโลบอสก็ตั้งชื่อให้หมู่เกาะนี้ว่า หมู่เกาะฟิลิปปินส์ เพื่อเป็นเกียรติแก่เจ้าชายฟิลิป โอรสของพระเจ้าชาร์ลที่ 5 แห่งสเปน แม้ว่าโปรตุเกสคัดค้านการกระทำของสเปน แต่สเปนก็ยังยืนยันที่จะอ้างสิทธิ์ในหมู่เกาะดังกล่าว

ค.ศ. 1564 มิเกล โลเปซ เดอ เลกาสปี พร้อมด้วยผู้คนจำนวนหนึ่งออกเดินเรือจากเม็กซิโกตามคำสั่งของเจ้าชายฟิลิปที่ได้ขึ้นครองราชย์เป็นพระเจ้าฟิลิปแล้วเข้ามายึดครองหมู่เกาะฟิลิปปินส์ ตั้งนิคมแห่งแรกบนเกาะเซบู แล้วขยายต่อไปยังเกาะเลเต เกาะปาโน เกาะมินโดโร และที่ราบอันสมบูรณ์ของเกาะลูซอน เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1571 เลกาสปีเข้ายึดเมืองมะนิลาตั้งเป็นเมืองหลวงของอาณานิคมแห่งใหม่นี้

สเปนยึดครองหมู่เกาะฟิลิปปินส์ได้โดยไม่เสียเลือดเนื้อ เพราะสภาพพื้นเมืองของหมู่เกาะฟิลิปปินส์มิได้มีอำนาจการปกครองส่วนใด

จะต่อต้าน ชาวพื้นเมืองส่วนมากอยู่กันเป็นหมู่บ้าน ซึ่งเป็นกลุ่มเครือญาติที่เล็กมาก ส่วนทางตอนใต้แม้จะมีการรวมตัวกันได้บ้างแบบชุมชนอิสลาม แต่ก็ไม่ได้มีอำนาจเพียงพอจะต่อต้านสเปน

เมื่อพระเจ้าฟิลิปส่งเลกาสปีออกมานั้น ได้ส่งบาทหลวงชื่อ อังเดรซ เดอ อูร์ดา เนตา ซึ่งเคยคุมเรือไปกับคณะสำรวจของวิลลาโลบอสมาด้วย บาทหลวงผู้นี้และคณะมิชชันนารีต้องการเข้ามาเผยแผ่ศาสนาคริสต์ โชคดีที่ศาสนาอิสลามเพิ่งเริ่มเข้ามาในแถบหมู่เกาะภาคใต้

วิกตอเรีย เรือลำแรกที่ได้เดินทางรอบโลก

เรือวิกตอเรีย (Victoria) หนึ่งในคณะเรือ 5 ลำของสเปน ที่ออกไปสำรวจดินแดนตะวันออกพร้อมกับ เฟอร์ดินานด์ แมกเจลแลน (Ferdinand Magellan) เรือลำนี้ควบคุมด้วย กัปตัน ฮวน เอลคาโน (Juan Sebastian Elcano) ออกจากท่าเรือในปี ค.ศ. 1519 เดินทางถึงประเทศฟิลิปปินส์เมื่อวันที่ 6 มีนาคม ค.ศ. 1520 กองเรือสเปนได้รับการต้อนรับจากชาวพื้นเมืองอย่างดีในตอนแรก แต่เมื่อแมกเจลแลนเดินทางไปที่เกาะเซบู แล้วหวังจะนำราชาแห่งเซบูพร้อมบริวารเข้ารีต ลานูลาปูซึ่งเป็นหัวหน้าเผ่าของเกาะมักตัน กลับคิดกบฏต่อราชาเซบูและสหายต่างชาติ จึงชักชวนพลพรรค 2,000 คน ลุกขึ้นสู้กับทหารสเปนติดอาวุธ เพื่อรักษาเกาะของตนเอาไว้ แมกเจลแลนถูกปลิดชีพในเหตุการณ์นั้น

ลูกเรือที่เหลือรอดเพียง 18 คน จาก 265 คน จึงนำเรือวิกตอเรียเดินทางกลับสเปน และกลายเป็นเรือลำแรกที่ได้เดินทางรอบโลก

โบสถ์เปาโล สไตล์บาร็อก ยูเนสโกยกย่องให้เป็นมรดกโลก

ของฟิลิปปินส์บางแห่งในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 15 ยังไม่ได้ฝังรากลงในแถบภาคกลางและภาคเหนือเลย จึงทำให้มิชชันนารีปฏิบัติการได้ง่ายขึ้น ชาวพื้นเมืองยังคงนับถือวิญญาณและนุชาธรรมชาติ แต่เนื่องจากพวกมิชชันนารีมีจำนวนน้อย การเผยแผ่ศาสนาคริสต์จึงดำเนินไปอย่างล่าช้า ทำให้การนับถือผีวิญญาณของชาวพื้นเมืองไม่ได้รับความกระทบกระเทือนมากนัก ในตอนนั้นองค์การศาสนาและการเมืองของสเปนต่างพึ่งพากันและกัน คือรัฐสนับสนุนศาสนา ฝ่ายบาทหลวงก็ช่วยส่งเสริมการรวมอำนาจทางการเมืองของรัฐ

สเปนสถาปนาตัวเองเป็นประเทศแม่ มีบทบาทในการจัดวางโครงสร้างทั้งทางการเมืองการปกครอง เศรษฐกิจ สังคม รวมถึงศาสนา ส่งผลให้คนพื้นเมืองหันมานับถือศาสนาคริสต์ และกลายเป็นประเทศที่มีจำนวนประชากรชาวคริสต์มากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเคร่งครัดในศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิกมากที่สุดมาจนถึงทุกวันนี้

สเปนจัดระบบชนชั้นในสังคมฟิลิปปินส์เสียใหม่ โดยแบ่งออกเป็น ชนชั้นสูง หมายถึงชาวสเปน ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองและผูกขาดการ รับราชการ รองลงไปคือ ชนชั้นกลาง หมายถึงพวกลูกครึ่งที่เกิดจากการ สมรสระหว่างชาวสเปนกับชาวพื้นเมือง โดยเรียกลูกครึ่งผู้ชายว่า เมส- ตีโซ เรียกผู้หญิงว่า เมสตีซา พวกลูกครึ่งเหล่านี้ได้รับสิทธิให้เป็น ข้าราชการได้ กลุ่มสุดท้ายคือ ชนชั้นต่ำ หมายถึงชาวพื้นเมืองซึ่งกลายเป็น ผู้ต้องเช่าที่ดินทำกิน ทั้งที่เคยอยู่อาศัยและทำกินบนที่ดินผืนนั้นมา นานนับพันปี เนื่องจากไม่มีการถือกรรมสิทธิ์ที่ดิน นอกจากนี้ชนชั้นต่ำ ยังถูกชาวสเปนกดขี่เอารัดเอาเปรียบ ตั้งแต่การถูกเกณฑ์แรงงาน เรียก เก็บภาษี รวมถึงถูกบังคับให้ขายผลผลิตในราคาถูกด้วย

ด้านการแบ่งเขตการปกครอง สเปนจัดให้มีการปกครองแบบ จังหวัด แบ่งย่อยลงไปเป็นเมือง และเล็กลงไปเป็นหมู่บ้าน โดยใช้ รากฐาน บารังไก ที่มีมาแต่เดิม ศูนย์กลางอยู่ที่เมืองหลวง คือ มะนิลา

โบสถ์ซานอากุสติน ในมะนิลา / ศาสนาคริสต์นิกายโรมันคาทอลิก

แล้วบังคับบัญชาลดหลั่นกันลงไป ผู้นำระดับล่างมีหน้าที่สำคัญคือ จัดเก็บภาษีจากคนในหมู่บ้านส่งให้แก่รัฐบาลสเปน ถือว่าเป็นการรวบรวมอำนาจทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ไว้ที่กลุ่มผู้ปกครองชาวสเปน โดยไม่เปิดโอกาสให้ชาวพื้นเมืองได้มีสิทธิมีเสียงเลย

แม้ถูกกดขี่และเอาเปรียบสารพัด แต่คนพื้นเมืองฟิลิปปินส์กลับจงรักภักดีต่อชนชั้นปกครองชาวสเปนผู้เป็นนายอย่างเหนียวแน่น ถึงขนาดเคยร่วมกับชาวสเปนต่อสู้กับฮอลันดา ซึ่งเป็นมหาอำนาจจากยุโรปอีกรายที่พยายามรุกรานที่มั่นของสเปนในฟิลิปปินส์ เมื่อช่วงกลางคริสต์ศตวรรษที่ 17

ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากสเปนใช้หลักจิตวิทยาการปกครองผ่านศาสนาและการศึกษา โดยการศึกษาในฟิลิปปินส์อยู่ในอำนาจของคณะสอนศาสนาและบาทหลวงเยซูอิตที่สอนเป็นภาษาสเปน กิจการทางศาสนาต่างๆ ล้วนได้รับงบประมาณสนับสนุนโดยตรงจากรัฐบาล

ย่านอินทราวุโรส ในกรุงมะนิลา ไกลออกไปคือ โบสถ์มะนิลาคริสต์รัล

สเปน บรรดาบาทหลวงจะทำหน้าที่ผูกใจชาวฟิลิปปินส์ เพื่อให้สำนึกและรู้สึกว่าต้องตอบแทนผู้มีพระคุณ ทำให้ชาวฟิลิปปินส์ไม่ลุกฮือขึ้นต่อต้านการปกครอง จนอยู่ใต้การปกครองของสเปนยาวนานถึง 400 ปี

นอกจากนี้ ยังเนื่องจากชาวพื้นเมืองเดิมต่างอยู่กันเป็นชนเผ่า ประกอบกับภูมิประเทศเป็นหมู่เกาะ ทำให้ไม่มีสำนึกถึงความเป็นกลุ่มก้อน หรือเป็นชาติเดียวกัน ถือเป็นอุปสรรคต่อการรวบรวมกำลังเข้าต่อสู้กับเจ้าอาณานิคม

● การต่อสู้เพื่อเอกราช

แม้ว่าจะใช้หลักจิตวิทยา แต่การปกครองแบบกดขี่ก็พาหะเชื้อความไม่พอใจลึกๆ แก่คนพื้นเมือง อย่างไรก็ตามการเคลื่อนไหวต่อต้านเพิ่งปรากฏขึ้นชัดเจนในราวปี ค.ศ. 1872 โดยเกิดกรณีกบฏคาวิเต้ เป็นความขัดแย้งระหว่างทหารฟิลิปปินส์กับคนงานคลังสรรพาวุธที่ถูกยกเลิกค่าตอบแทน กลุ่มคนงานจึงร่วมกับพระชาวพื้นเมืองก่อกบฏ แต่ในที่สุดก็ถูกสเปนปราบปรามอย่างราบคาบ

การต่อต้านเจ้าอาณานิคมที่มีพลังและสร้างการเปลี่ยนแปลงในเวลาต่อมาเริ่มต้นราวปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 โดยกลุ่มคนชั้นกลางลูกครึ่งที่ส่งสมทุนทรัพย์จนมีฐานะดี และนิยมส่งลูกหลานไปเรียนต่อต่างประเทศ เพื่อให้มีทัศนะกว้างไกล

คนรุ่นใหม่เหล่านี้เดินทางกลับบ้านเกิด พร้อมความคิดสมัยใหม่ และความตื่นตัวทางการเมือง โดยเฉพาะเริ่มมีแนวคิดวิพากษ์วิจารณ์การศึกษาในฟิลิปปินส์ที่ไม่ได้สร้างเสริมสติปัญญาแก่ผู้เรียน แต่กลายเป็นเครื่องมือหาประโยชน์โดยมิชอบของฝ่ายศาสนาและการเมือง จนทำให้เกิดการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้จัดการศึกษาโดยไม่ต้องอยู่ใต้

อิทธิพลของศาสนจักร กลายเป็นจุดเริ่มต้นสู่อิสรภาพทางความคิด ซึ่งรวมถึงการคิดทบทวนจนเห็นการเอารัดเอาเปรียบของสเปน จนในที่สุดเลือดรักชาติก็สูบฉีดไปทั่ว ชาวฟิลิปปินส์ต่างผนึกพลังกันได้ด้วยสำนึกร่วมแห่งความเกลียดชังเจ้าอาณานิคมสเปนนั่นเอง

ในอีกซีกโลก การปฏิวัติสเปนเพื่อโค่นพระนางอิซาเบลลาที่ 2 ใน ค.ศ. 1868 ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงนโยบายการปกครองในฟิลิปปินส์ โดยมีการจัดการเลือกตั้งและให้เสรีภาพแก่นักหนังสือพิมพ์ เจ้าหน้าที่อาณานิคมที่มีทัศนคติเอนเอียงไปทางประชาธิปไตยถูกส่งมาทำงานในฟิลิปปินส์ ให้เดินทางไปยังเกาะต่างๆ เพื่อสร้างความเปลี่ยนแปลงด้านระบบการบริหารและแนวคิดทางการเมือง ความตื่นตัว การถกเถียงทางการเมือง และอภิปรายในที่สาธารณะแพร่ระบาดไปทั่ว จนในที่สุดเกิดความวุ่นวายขนานใหญ่จากการต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพ โดยมีคนรุ่นใหม่ผู้รักชาติเป็นหัวขบวน

ในช่วงเวลาที่ชาวฟิลิปปินส์กำลังกู้ชาติ สหรัฐอเมริกาซึ่งค่อยๆ เติบโตเป็นมหาอำนาจรายใหม่ก็เกิดความขัดแย้งกับสเปนในแถบอเมริกาใต้ สหรัฐฯ จึงส่งเรือรบเข้ามายังอ่าวมะนิลา และถล่มทัพเรือสเปนจนย่อยยับ

เมื่อเป็นฝ่ายแพ้ สเปนจึงต้องยอมยกฟิลิปปินส์ให้สหรัฐฯ ในปี ค.ศ. 1898 ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่เกิดการปฏิวัติในฟิลิปปินส์ โดยวันที่ 12 มิถุนายน 1898 ถือเป็นวันชัยชนะแห่งการปฏิวัติของคนพื้นเมือง มีการประกาศตั้งฟิลิปปินส์เป็นสาธารณรัฐ มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ รวมทั้งปรับโครงสร้างการเมืองการปกครองใหม่ และนายพลเอมิลิโอ อากินาลโด (Emilio Aguinaldo) ผู้นำทหารชาวพื้นเมืองต่อสู้กับทหารสเปนได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนแรกของฟิลิปปินส์ แต่แล้ว

นายพลเอมิลิโอ อากินาลโด (Emilio Aguinaldo) ผู้นำทหารชาวพื้นเมือง
ต่อสู้กับทหารสเปน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนแรกของฟิลิปปินส์

โฮเซ รีซาล คุณหมอมวีรบุรุษ

นายแพทย์โฮเซ รีซาล (Jose Rizal) ถือเป็นผู้นำทางความคิดคนสำคัญ ที่นำฟิลิปปินส์ก้าวสู่เอกราช รีซาลได้รับการศึกษาจากวิทยาลัยคริสต์ศาสนาในมะนิลา ก่อนเดินทางไปเรียนต่อด้านการแพทย์ที่สเปน และศึกษาวิชาอื่นๆ ที่ฝรั่งเศส เยอรมนี และเบลเยียม

หนังสือเรื่อง *อันลวงละเมิดมิได้* (*Noli Me Tangere*) ที่เขาเขียนขึ้นระหว่างตระเวนยุโรป กล่าวถึงการปกครองอย่างกดขี่ข่มเหงของชาวสเปน หนังสือเล่มนี้รวมทั้งเอกสารที่เขาเขียน ถูกกลั่นกลอนำเข้าไปเผยแพร่ในฟิลิปปินส์ และกลายเป็นเครื่องมือกระตุ้นให้คนพื้นเมืองก่อการปฏิวัติต่อต้านสเปน

หลังเดินทางกลับมายังฟิลิปปินส์ รีซาลจัดตั้งสันนิบาตฟิลิปปินส์ (La Liga Filipino) ซึ่งเป็นการรวบรวมผู้คนเพื่อร่วมกันหาทางออกจากปัญหาความไม่เป็นธรรมที่ชาวฟิลิปปินส์เผชิญอยู่ ไม่นานหลังจากนั้น เขาถูกจับกุมตัวและประหารชีวิต ในขณะที่มีอายุเพียง 35 ปี

หนังสือและบทความของรีซาล ถ่ายทอดแนวความคิดและเป็นแรงบันดาลใจให้แก่คนฟิลิปปินส์ รวมถึงอันเดรส โบนิฟาซิโอ (Andres Bonifacio) ซึ่งตัดสินใจก่อตั้งขบวนการชื่อ คาทิปปูนัน (Katipunan) เพื่อขับไล่อิทธิพลแก่ฟิลิปปินส์ เมื่อรีซาลถูกจับ ชาวฟิลิปปินส์ยิ่งโกรธแค้นและพากันลุกฮือก่อการกบฏไปทั่วทุกจังหวัด นำไปสู่การสู้รบกับทหารของรัฐบาลสเปน

ฟิลิปปินส์ก็กลับต้องตกอยู่ใต้อำนาจของประเทศมหาอำนาจรายใหม่
อีกอย่างไม่ทันตั้งตัว

● ประชาธิปไตยใต้เงาอเมริกา

ความจริงการเข้ายึดฟิลิปปินส์ต่อจากสเปนไม่ใช่เรื่องบังเอิญ
สหรัฐอเมริกาหมายตาฟิลิปปินส์ไว้ก่อนหน้านี้แล้ว เนื่องจากต้องการ
ทำเลตั้งฐานทัพเรือเพื่อติดต่อค้าขายกับจีน อีกทั้งทรัพยากรอันอุดม-
สมบูรณ์ของฟิลิปปินส์ก็เป็นสิ่งดึงดูดใจ

สหรัฐอเมริกาต่างจากสเปนตรงที่ สหรัฐฯ มุ่งความสนใจที่
ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจากฟิลิปปินส์เป็นหลัก รวมทั้งด้านความมั่นคง
ซึ่งในปี ค.ศ.1947 มีการจัดตั้งฐานทัพสหรัฐฯ ในฟิลิปปินส์รวม 23 แห่ง
ส่วนในแง่การเมืองการปกครอง สหรัฐฯ ถือเป็นหนึ่งในหน้าที่ที่จะให้การศึกษา
ชี้นำแนวความคิดเรื่องสิทธิ เสรีภาพ และความเสมอภาค ซึ่งเป็นพื้นฐาน
ของประชาธิปไตยแก่ฟิลิปปินส์

มีการจัดระบบการศึกษาให้ทันสมัยด้วยหลักสูตรอเมริกัน มุ่งให้
ทุกคนได้เข้าเรียนภาคบังคับในชั้นประถม พร้อมกับจัดตั้งโรงเรียนศึกษา
ผู้ใหญ่ รวมถึงมหาวิทยาลัยแห่งชาติ ได้แก่ มหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์
(University of the Philippines – U.P.) ใช้ภาษาอังกฤษและสเปนในการ
สอน ส่วนวิธีการศึกษา มุ่งให้นักเรียนนักศึกษาแสดงความคิดเห็นและ
ค้นคว้าด้วยตัวเอง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดความตื่นตัวทางสังคม
และการมีส่วนร่วมทางการเมืองอย่างกว้างขวางของประชาชนมาจนถึง
ปัจจุบัน

ด้านการเมืองการปกครอง สหรัฐฯ พยายามสร้างความเข้าใจ
เรื่องการเมืองชั้นพื้นฐานแก่ประชาชนชาวฟิลิปปินส์ มีการจัดการ

กองบัญชาการกองทัพฟิลิปปินส์

มหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์ (University of the Philippines - U.P.) ใช้ภาษาอังกฤษและสเปน
ในการสอน

ความมั่นคงของสหรัฐอเมริกา ณ ฐานที่มั่นในฟิลิปปินส์

ฟิลิปปินส์เป็นส่วนหนึ่งของความมั่นคงของสหรัฐอเมริกาในมหาสมุทรแปซิฟิกตะวันตก โดยสหรัฐฯ เข้าตั้งฐานทัพในฟิลิปปินส์รวม 23 แห่ง ซึ่งรวมทั้งฐานทัพอากาศคลาร์กและฐานทัพเรือที่อ่าวซูบิก โดยมีสัญญาเช่า 99 ปีและสหรัฐฯ มีอำนาจในการตัดสินใจที่เกิดขึ้นในฐานทัพทั้งหมด ตามข้อตกลงเรื่องฐานทัพ ค.ศ. 1947

ในปีเดียวกัน มีการลงนามในสนธิสัญญาความช่วยเหลือทางการทหารระหว่างสองประเทศ โดยสหรัฐฯ จะเป็นที่ปรึกษาและช่วยฝึกทหารให้กองทัพอากาศฟิลิปปินส์ ส่วนทหารในกองทัพอากาศฟิลิปปินส์ถูกส่งไปร่วมรบกับสหรัฐฯ ทั้งในสงครามโลกครั้งที่ 2 และสงครามเกาหลี นอกจากนี้ฟิลิปปินส์ยังเป็นฐานที่มั่นสำคัญในภูมิภาคแถบนี้ที่สหรัฐฯ ใช้ในการต่อสู้กับลัทธิคอมมิวนิสต์ที่แพร่ระบาดในช่วงทศวรรษ 1960-1970 อีกด้วย

หลังปี ค.ศ. 1975 ชาวฟิลิปปินส์เริ่มต่อต้านฐานทัพสหรัฐฯ เพราะฐานทัพทำให้เกิดแหล่งเสื่อมโทรม สถานะเบียดเบียน รวมทั้งปัญหาเด็กจำนวนมากถูกทอดทิ้งเพราะเกิดมาไม่มีพ่อ ทำให้สหรัฐฯ และรัฐบาลฟิลิปปินส์ต้องกลับมาทบทวนข้อตกลงระหว่างกัน

ปี ค.ศ. 1983 สหรัฐฯ และฟิลิปปินส์มีการทำสัญญาฉบับใหม่ โดยสหรัฐฯ จะใช้ฐานทัพเพียง 2 แห่ง คือฐานทัพเรือที่อ่าวซูบิกและฐานทัพอากาศคลาร์ก โดยฟิลิปปินส์จะได้รับค่าเช่าเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเกือบเท่าตัว

จนถึงปัจจุบัน ยังคงมีกระแสต่อต้านฐานทัพสหรัฐฯ จากชาวฟิลิปปินส์ด้วยเหตุผลด้านสิทธิมนุษยชนและคุณภาพสังคม ขณะที่รัฐบาลฟิลิปปินส์หวังประโยชน์จากรายได้ทั้งจากค่าเช่าและการกระจายเม็ดเงินสู่ชุมชนบริเวณรอบฐานทัพ

ประเทศทั่วโลกขณะนั้น รวมถึงเหตุการณ์ 14 ตุลา ของประเทศไทย ซึ่งเกิดขึ้นก่อนหน้าการต่อสู้ของชาวฟิลิปปินส์หลายปี เหตุการณ์ 14 ตุลา ถือเป็นแรงบันดาลใจที่สำคัญ ซึ่งหมูนักศึกษาปัญญาชนที่ต่อต้านมาร์กอสยังพูดถึงกันอยู่เสมอ

● การเมืองหลังมาร์กอส

คอราซอน อากีโน ภรรยาฝ่ายของ เบนิกโน อากีโน ได้รับชัยชนะ ในการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีต่อจากเฟอร์ดินานด์ อี มาร์กอส ภารกิจสำคัญของรัฐบาลนางอากีโนคือแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่ออุดช่องโหว่ มิให้ผู้นำแสวงหาประโยชน์ส่วนตัว แต่การคอร์รัปชันก็เกิดขึ้นอีกครั้ง ในสมัยที่ โจเซฟ เอสตราดา เป็นประธานาธิบดี

โจเซฟ เอสตราดา มาจากครอบครัวเชื้อสายสเปนที่ร่ำรวย เขาเป็น อดีตดารานักแสดงที่ช่วยเหลือคนจนมาตลอด เอสตราดาเริ่มงาน การเมืองจากระดับท้องถิ่น และสามารถชนะการเลือกตั้งประธานาธิบดี ในปี ค.ศ. 1998 ด้วยนโยบายช่วยคนจน

เอสตราดาเดินทางนโยบายช่วยคนจนมาได้ไม่เท่าไร ก็เผชิญกับ ข้อกล่าวหาว่ารับสินบนจากบ่อนการพนันเถื่อน คอร์รัปชัน และเอาญาติ พี่น้องบริวารมาเป็นที่ปรึกษา รวมทั้งนำเงินของรัฐบาลไปสนับสนุน บริษัทเอกชนอย่างไม่ถูกต้อง

แม้มีการดำเนินการทางกฎหมาย แต่เมื่อประชาชนเห็นแนวโน้มที่ เอสตราดาจะพินาศ ก็พากันออกจากบ้านสู่ท้องถนน เพื่อขับไล่เอสตราดา จนพินาศพินาศ แล้วถูกศาลพิพากษาโทษจำคุกตลอดชีวิตในเวลาต่อมา นับว่าเป็นครั้งที่สองที่ประชาชนชาวฟิลิปปินส์รวมพลกันเพื่อขับไล่ผู้นำ หลังจากขจัดเผด็จการมาร์กอสเมื่อ 14 ปีก่อน

กลอเรีย มาคาปากัล อาร์โรโย
อดีตประธานาธิบดีฟิลิปปินส์

● พลังประชาชนอีกครั้ง

กลอเรีย มาคาปากัล อาร์โรโย เป็นหญิงร่างเล็ก การศึกษาดี ลูกสาวของอดีตประธานาธิบดีดีออสตาโด มาคาปากัล ได้รับการสนับสนุนจากทุกฝ่ายให้ขึ้นเป็นประธานาธิบดีแทน โจเซฟ เอสตราดา

อาร์โรโยเรียนจบระดับปริญญาเอกด้านเศรษฐศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ ประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นเพื่อนร่วมรุ่นของนาย บิล คลินตัน อดีตประธานาธิบดีสหรัฐฯ

หลังรับตำแหน่ง อาร์โรโยวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเป็นอันดับแรก โดยการผ่อนปรนกฎระเบียบด้านการลงทุนเพื่อดึงนักลงทุน

จากต่างชาติ รวมถึงเร่งแปรรูปรัฐวิสาหกิจ แต่เธอก็ต้องใช้เวลาไม่น้อย ในการรับมือกับกลุ่มก่อการร้าย อาบูเซยาฟ (Abu Sayyaf) ที่มีมาตั้งแต่ สมัยประธานาธิบดีมาร์กอส

อาร์โรโยดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเพียง 4 ปี ภาพลักษณ์ที่เคย เป็นที่ยอมรับของประชาชนก็เริ่มมัวหมอง จากกรณีทุจริตเลือกตั้งในปี ค.ศ. 2005 ที่ทำให้ประชาชนรวมตัวประท้วง แต่อย่างไรก็ตาม เธอยัง สามารถกลับมาดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีเป็นสมัยที่ 2 จนต่อมารัฐบาล อาร์โรโยก็ถูกประท้วงอีกครั้งจากกลุ่มชาวนา ด้วยกรณีเวนคืนที่ดินไปทำ โครงการพัฒนาอุตสาหกรรม ตามมาด้วยทหารพยายามก่อรัฐประหาร และเรียกร้องให้ถอดถอนอาร์โรโยจากตำแหน่ง รวมถึงเกิดการประท้วง กรณีเจ้าหน้าที่รัฐบาลทุจริตรับสินบน แต่อาร์โรโยก็รอดตัวได้ทุกครั้ง

วันที่ 25 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2008 ชาวฟิลิปปินส์นัดรวมตัวกันที่ จัตุรัสเอ็ดซา เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์ครบรอบ 22 ปี ขับไล่เผด็จการอดีต ประธานาธิบดีมาร์กอส ทุกคนที่มาร่วมกิจกรรมต่างแสดงออกอย่าง ชัดเจน ว่านี่คือการรวมพลังของประชาชนชาวฟิลิปปินส์อีกครั้ง เพื่อ ต่อต้านรัฐบาลนางอาร์โรโย นับได้ว่าความเกลียดชังที่คนฟิลิปปินส์มีต่อ นางอาร์โรโยอาจเทียบได้กับที่เคยมีต่อเผด็จการมาร์กอสในอดีตเลยทีเดียว

หลังพ้นตำแหน่งประธานาธิบดีเมื่อปี ค.ศ. 2010 อาร์โรโยถูกตั้ง ข้อหาโกงการเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 2004 โกงการเลือกตั้ง วุฒิสภาเมื่อปี ค.ศ. 2007 จนทำให้คนในสังกัดของเธอ 12 คนกวาด ชัยชนะในเขตเลือกตั้งในจังหวัดมากินดาเนา และทุจริตด้วยการเอื้อ ประโยชน์สัมปทานรัฐหลายโครงการให้แก่ตนเอง ครอบครัว และกลุ่ม ผู้สนับสนุน ซึ่งอาร์โรโยปฏิเสธทุกข้อกล่าวหา

ประธานาธิบดี เบนิกโน อากีโน

ปลายปี ค.ศ. 2011 อาร์โรโยซึ่งกำลังพักรักษาอาการป่วยด้วยโรคกระดูกคอในโรงพยาบาลที่กรุงมะนิลาถูกออกมาหมายจับข้อหาโกงการเลือกตั้ง เธอไม่ได้รับอนุญาตให้ประกันตัว ทั้งยังมีการจัดเจ้าหน้าที่ตำรวจเฝ้าหน้าห้องพักที่โรงพยาบาล เพื่อป้องกันไม่ให้หลบหนี และจะรอจนกว่าอาการของนางอาร์โรโยจะดีขึ้น จึงจะนำตัวออกจากโรงพยาบาล ซึ่งหากพบว่ามีความผิดจริง นางอาร์โรโยจะต้องถูกจำคุกเป็นเวลา 40 ปี

● นอยนอยเดินหน้าแก้โกง

ผู้ได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีคนที่ 15 ของฟิลิปปินส์ คือ เบนิกโน อากีโน ที่ 3 หรือเป็นที่รู้จักกันในชื่อ นอยนอย เป็นลูกชายของอดีตประธานาธิบดีคอราซอน อากีโน และผู้นำฝ่ายค้านผู้ล่วงลับนาย เบนิกโน อากีโน จูเนียร์

นโยบายหาเสียงทำให้ นอยนอย ได้รับคะแนนเสียงท่วมท้นจากผู้ลงคะแนนชาวฟิลิปปินส์ และได้เป็นประธานาธิบดีต่อจากนางอาร์โรโย

คือการปราบปรามการทุจริต ซึ่งการจับกุมดำเนินคดีกับนางอาร์โลโย อาจถือเป็นการแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นแก้ปัญหาทุจริตคอร์รัปชัน ตามที่นายนอยเคยประกาศไว้ แต่สิ่งที่ท้าทายการทำงานของประธานาธิบดี ฟิลิปปีนส์อย่างแท้จริง ไม่เพียงอยู่ที่การแก้ปัญหาทุจริตแบบซูดรากอน โคน แต่ยังรวมถึงการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจที่ฝังราก ลึกในสังคมฟิลิปปินส์มายาวนานด้วย

หากโครงสร้างทางเศรษฐกิจและการเมืองยังไม่เข้มแข็งพอที่จะ สร้างความกินดีอยู่ดี รวมทั้งแก้ปัญหาชนชั้นนำทุจริตคอร์รัปชัน พลัง ประชาชนก็พร้อมจะกระโจนสู่ท้องถนน เพื่อเรียกร้องประชาธิปไตยและ ความเป็นธรรมให้แก่ฟิลิปปินส์อย่างที่ผ่านมา

พรรคการเมืองที่สำคัญ

- Liberal Party of the Philippines (LP) ก่อตั้งขึ้นในวันที่ 19 มกราคม 1946 โดย มานูเอล โรซาส (Manuel Roxas) ประธานาธิบดี คนแรกของฟิลิปปินส์ ซึ่งเคยอยู่ในกลุ่ม ลิเบอร์รัล วิง ของพรรคเก่าแก่ชื่อ Nacionalista มาก่อน

แนวทางของพรรคคือต่อต้านเผด็จการ โดยเห็นได้ชัดเจนในสมัยมาร์กอส ซึ่งแม้จะถูก รัฐบาลปราบปรามอย่างหนัก จนผู้นำพรรคถูก สังหาร แต่พรรค LP ก็ยังยืนหยัดในแนวทางนี้ ต่อไป นอกจากนี้ พรรคยังมุ่งมั่นจะต่อสู้กับการ คอร์รัปชันโดยถือเป็นผู้สนับสนุนให้ไล่ผู้นำที่คอร์รัปชันออกจากตำแหน่ง ในสมัยประธานาธิบดีโจเซฟ เอสตราดา

สมาชิกพรรค LP ที่ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี ได้แก่ เอลปีดีโอ

กีรีโน และ ดิออสดาโด มาคาปากัล ส่วนคนที่ได้รับตำแหน่งประธานาธิบดีคนล่าสุดของพรรคคือ เบนิกโน อากีโน ที่ 3 หรือ นอยนอย ซึ่งถูกคาดหวังว่าจะเป็นผู้นำความเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงมาสู่สังคมฟิลิปปินส์

● **The Nacionalista (NP)** เป็นพรรคการเมืองเก่าแก่ ไม่เฉพาะสำหรับในฟิลิปปินส์เท่านั้น แต่ยังเป็นพรรคเก่าแก่ในเอเชียด้วย ก่อตั้ง

มาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1907 โดยจุดประสงค์แรกของการก่อตั้งพรรค เป็นไปเพื่อปลดแอกประเทศจากเจ้าอาณานิคม โดยยึดแนวทางสันติ หลังจากนั้นก็พรรค Lakas ผ่านร้อนผ่านหนาวทั้งในสงครามโลกครั้งที่ 2 สงครามเย็น จนถึงยุคเผด็จการมาร์กอส ที่เมื่อผ่านพ้นมาได้ก็มีการชู้สาววุธชาติอยู่เหนือ

อื่นใด (The Nation Above All Else) ขึ้น เพื่อเป็นเครื่องมือในการรวมคนที่คิดต่างให้มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

สมาชิกพรรคที่เคยได้รับตำแหน่งประธานาธิบดี ได้แก่ รามอน แมกไซไซ และ เฟอร์ดินานด์ อี. มาร์กอส

● **Christian Muslim Democrats (CMD)** หรือที่ในฟิลิปปินส์นิยมเรียกว่า Lakas ถือเป็นพรรคการเมืองที่ประสบความสำเร็จเรื่อง

ประชานิยม ใส่ใจเรื่องการพัฒนาเศรษฐกิจ มีสายสัมพันธ์อันดีกับสหรัฐอเมริกา ผลงานโดดเด่นของพรรคการเมืองนี้คือมีการเจรจากับกลุ่มผู้แบ่งแยกดินแดนชาวมุสลิม และกลุ่มกบฏคอมมิวนิสต์

สมาชิกพรรคที่ได้ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี ได้แก่ ฟิเดล วี รามอส และ กลอเรีย มาคาปากัล อาร์โรโย

● The Nationalist People's Coalition (NPC) เกิดขึ้นในการ
รณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีในปี ค.ศ. 1992 จากที่ย้ายออกไปเมื่อ
ช่วงปี ค.ศ. 1990 มีกลุ่มนักการเมืองอิสระวิตกกังวลเกี่ยวกับความวุ่นวาย
ของชาติ การเมือง และเศรษฐกิจ จึงไปทาบทาม
อดีตเอกอัครราชทูต ชื่อ เอดูอาร์โด แदनดิง
โกฮวงโก (Eduardo “Danding” Cojuangco) ให้มาเป็น
ผู้นำกลุ่ม แล้วลงสมัครรับเลือกตั้งประธานาธิบดี
ครั้งที่ 4 ตอนแรกแดนดิงอยู่กับพรรค Nacionanlista
แต่ต่อมาเหล่าผู้สนับสนุนของเขาก็เห็นว่าควรไป
ตั้งพรรคใหม่ เพื่อจะได้ทำอะไรได้เป็นอิสระมากขึ้น

พรรคเกย์เผยตัว!

มีพรรคการเมืองชื่อ Ang Ladlad แปลว่า เผยตัวตนออกมา ก่อ
ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 21 กันยายน ค.ศ. 2003 โดยดานตัน เร็มโต
(Danton Remoto) เป็นตัวแทนของกลุ่มเลสเบียน เกย์ กะเทย
และเหล่าคนแปลงเพศของฟิลิปปินส์ พรรค Ang Ladlad
ส่งเสริมสิทธิมนุษยชน และมุ่งหวังให้ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพ
เท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะเป็นเพศใดก็ตาม

ด้วยความที่ได้ชื่อว่าเป็นพรรคเกย์ Ladlad
จึงเคยถูกคณะกรรมการการเลือกตั้งปฏิเสธไม่ให้เข้า
ร่วมลงสมัครรับเลือกตั้ง โดยมีเหตุผลว่าเป็นพวกทำผิด
ศีลธรรมและผิดปกติ อย่างไรก็ตาม ในที่สุดผู้พิพากษา
ก็วินิจฉัยให้พรรค Ladlad เป็นฝ่ายชนะคดีและออก
คำสั่งให้คณะกรรมการการเลือกตั้งรับรองพวกเขา

อาบูเซยาฟ (Abu Sayyaf) กลุ่มแบ่งแยกดินแดน

ก่อนสเปนจะครอบครองฟิลิปปินส์ ในมินดาเนาและซูลูมีผู้นับถือนิสลามอยู่มาก่อน และชาวมุสลิมยังมีการขยายตัวอย่างรวดเร็วไปทางเหนือถึงมินดาโร ลูซอน และ วิสายาส์ โดยการแต่งงานกับชาวพื้นเมือง

เมื่อสเปนตามด้วยสหรัฐฯ เข้าครอบครองฟิลิปปินส์ ชาวมุสลิมรู้สึกว่าการตนเองถูกคุกคามจากการเข้ามาเผยแผ่ศาสนาของเหล่ามิชชันนารี รวมทั้งต้องสูญเสียที่ทำกินจากนโยบายสนับสนุนให้ชาวคริสต์มาตั้งถิ่นฐานในพื้นที่ภาคใต้ ก่อให้เกิดความขัดแย้ง จนถึงขั้นสู้รบระหว่างชาวคริสต์กับมุสลิม และเมื่อรัฐบาลฟิลิปปินส์ ส่งทหารไปช่วยชาวคริสต์เหตุการณ์จึงยิ่งตึงเครียดมากขึ้น เพราะชาวมุสลิมเข้าใจว่ารัฐบาลเข้าข้างฝ่ายตรงข้าม

ในปี ค.ศ. 1968 แกนนำมุสลิมทางภาคใต้ มีการจัดตั้งองค์กรที่ใช้ชื่อว่า Moro National Liberation Front หรือ MNLF โดยมีเป้าหมายเพื่อเรียกร้องการปกครองตนเองจากรัฐบาลฟิลิปปินส์ เมื่อประธานาธิบดีเฟอร์ดินานด์ อี. มาร์กอส ประกาศกฎอัยการศึก มีการเคลื่อนกำลังเพื่อกดดันให้ MNLF วางอาวุธ ในปี ค.ศ. 1974 คาดว่ากองกำลัง MNLF มีจำนวนราว 50,000 - 60,000 คน

กลุ่มประเทศอิสลามในวันออกกลาง เห็นอกเห็นใจมุสลิมทางภาคใต้

ของฟิลิปปินส์ จึงช่วยสนับสนุนเงินทุนและอาวุธ นอกจากนี้ยังมีชาวมุสลิมจากฟิลิปปินส์เดินทางไปทำงานในประเทศตะวันออกกลางเป็นจำนวนมาก

ปี ค.ศ. 1977 รัฐบาลประธานาธิบดีมาร์กอสแก้ปัญหาการแบ่งแยกดินแดนโดยยินยอมให้มีการปกครองตนเองในบางพื้นที่ของมินดาเนา เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียด

อย่างไรก็ตาม MNLF ไม่ใช่ตัวแทนของชาวมุสลิมทั้งหมดในภาคใต้ โดยต่อมาได้มีการแยกตัวออกไปจัดตั้งกลุ่มใหม่ที่ใช้ชื่อว่า อาบูเซยาฟ (Abu Sayyaf) หมายถึง คนผู้ถือดาบ ขึ้นอีก เชื่อกันว่ากลุ่มนี้มีสายสัมพันธ์กับมุสลิมในอัฟกานิสถาน รวมทั้งเครือข่ายอัล กออิดะห์ (Al Qaeda) รัฐบาลฟิลิปปินส์ถือว่าอาบูเซยาฟเป็นกลุ่มก่อการร้าย เพราะทั้งทำร้ายประชาชน และลักพาตัวทั้งชาวฟิลิปปินส์และชาวต่างชาติเพื่อเรียกค่าไถ่

วันที่ 27 พฤษภาคม ค.ศ. 2001 กราเซียและ มาร์ติน เบรินแฮม คู่สามี - ภรรยา มิชชันนารี ซึ่งเดินทางไปทำงานที่เกาะปาลาวัน ถูกสมาชิกกลุ่มอาบูเซยาฟจับตัวไปเรียกค่าไถ่และกักขังไว้เป็นเวลา 1 ปี 11 วัน จนกระทั่ง วันที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 2002 กองทหารฟิลิปปินส์บุกเข้าช่วยเหลือกราเซียออกมาได้ แต่มาร์ตินสามีของเธอเสียชีวิต ทั้งที่ก่อนหน้านี้ได้จ่ายเงินตามที่กลุ่มอาบูเซยาฟเรียกร้องแล้ว แต่ก็ยังไม่เป็นที่พอใจ และถูกเรียกร้องมากขึ้นอีก เมื่อรอดชีวิตมาได้กราเซียเขียนหนังสือชื่อ *In the Presence of My Enemies* เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ในช่วงที่ถูกจับตัว เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งยืนยันถึงพิษภัยของชนกลุ่มน้อยติดอาวุธกลุ่มนี้

หลังเหตุการณ์ถล่มตึกเวิลด์เทรดในสหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ 11 กันยายน ค.ศ. 2001 หรือที่เรียกกันว่า เหตุการณ์ 9/11 การก่อการร้ายกลายเป็นภัยคุกคามและสร้างความกังวลแก่ทั้งสหรัฐฯ และชาติพันธมิตร รวมถึงฟิลิปปินส์ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศต่างๆ ในโลกดูเหมือนจะมีการแบ่งค่ายขึ้นอีกครั้ง แม้ไม่ชัดเจนเหมือนในช่วงสงครามเย็นที่สหรัฐฯ เป็นหัวเรือใหญ่ของฝ่ายประชาธิปไตย ขณะที่สหภาพโซเวียตเป็นแกนนำของโลกคอมมิวนิสต์

เหตุการณ์ระเบิดที่บาห์ลีและจาการ์ตาในประเทศอินโดนีเซีย รวมทั้ง มะนิลาและเมืองแซมบวงก้า (Zamboanga) ทางตอนใต้ของฟิลิปปินส์ ห่างจากกรุงมะนิลาราว 860 กิโลเมตร ที่เกิดขึ้นหลังจากเหตุการณ์ 9/11 ถูกเชื่อมโยงเข้ากับการก่อการร้ายระหว่างประเทศ ทำให้ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จำเป็นต้องมีความร่วมมือกับประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐฯ อีกครั้ง